

VILÁG PROLETÁRJAI, EGYESÜLJETEK!

VIII. (XXIV.) ÉVFOLYAM, 4. SZÁM 2013. JANUÁR 26.

200 FORINT

A Szabadság

MUNKÁSPÁRTI HETILAP

www.aszabadsag.hu

www.munkaspart.hu

1082 Budapest, Baross utca 61.; Telefon: 06(30)307-1166

LEIGÁZZÁK AFRIKÁT!

TERRORISTA-ELLENES HARCNAK ÁLCÁZVA FRANCIAORSZÁG LEROHANTA MALIT, AFRIKA HARMADIK SZÁMÚ ARANYTERMELŐJÉT. A NYUGAT ÚJABB AGRESSZIÓJÁHOZ FELAJÁNLKOZOTT AZ ORBÁN-KORMÁNY IS, AZ MSZP LELKESEN TÁMOGAT.

BALSZEMMEL

Thürmer Gyula

MI A BAL SZEMÜNKKEL NÉZÜNK A VILÁGRA. ÍGY SOK MINDENT ÉSZREVESZÜNK, AMIT CSAK A JOBB SZEMÜNKKEL NEM LÁTNÁNK. MÁSKÉNT IS LÁTJUK A VILÁGOT, MONDJUK ÚGY, BALSZEMMEL. EZUTÁN MINDEN SZÁMUNKBAN ELMONDJUK, MIKÉNT IS LÁTJUK AZ ÉPPEN ESEDÉKES ESEMÉNYEKET A SAJÁT POLITIKAI ÉRTÉKÍTÉLETÜNK ALAPJÁN, BALSZEMMEL.

MEDDIG HALLGATUNK?

Jó, nem kell aggódni! Végül is, mi az a Mali? Tíz magyar közül tíz aligha tudja, hogy mi a fővárosa. A magyarok többsége pedig úgy hal meg, hogy soha nem jut el Afrikába. Akkor meg mit háborgunk? Azt várjuk, hogy a magyar közvélemény megszólal, amikor Franciaország katonákat küld Maliba? Azt várjuk, hogy akad végre egy értelmes ember Magyarországon, aki megkérdi: milyen nemzeti érdek nevében küld a magyar kormány magyar katonát Afrikába?

Igen, ezt várjuk! Nem is annyira a pártoktól. Bár tőlük is, hiszen a parlamenti pártok teljes hallgatása azt bizonyítja, hogy az USA, az EU és a NATO iránti elkötelezettségben ők nagyon is egységesek. Sőt, a segítségnyújtásban még versenyeznek is egymással, már elnézést a vulgáris, de nagyon is igaz kifejezésért. Kivétel talán a Jobbik. Kivétel? Obamát lelkesen köszöntötték, ha tettekre kerül sor, ők sem mások.

De igazából magyar íróktól, tanároktól, művészekről, tudósoktól, mérnököktől, értelmiségiektől várnánk a megszólalást. Felejtünk? Ilyen gyorsan eltelt ez a 24 év? Bezzeg akkor volt hangja az értelmiségnek. Aligha volt értelmiségi megmozdulás, ahol ne bírálták, ne szidták volna a szocializmust, s ne követelték volna, hogy szabaduljunk ki az oroszok

markából, sőt, legyünk semlegesek. Ma már a szóra sem emlékeznek, pedig de szép volt az a néhány hónap, amikor se orosz, se amerikai katona nem volt magyar földön.

Aztán ripsz-ropsz lement a rendszerváltás, és a nemzet lelkiismerete elhallgatott. Nem szólaltak meg akkor sem, amikor még Antallék fegyvert szállítottak a horvátoknak. Miért? Mert gyűlölték a szerbeket, és egyébként is a győztes oldalán akartak állni.

Nem szólalt meg senki, amikor az első Orbán-kormány hadba vitt bennünket Jugoszlávia ellen. Még az sem számított, hogy a NATO magyarul területeket bombáz. Bár akadt két író, aki a maga módján szembebeszélte a divatnak: Konrád György és Csurka István, bár az utóbbi inkább politikusként. De a többiek? Urbánusok és népiesek? Régiek és újak? Senki!

Pedig van hangjuk, még külpolitikai kérdésekben is. Erdély, a Vajdaság, Felvidék kapcsán akkora a hangzavar a konzervatív-nacionalista oldalon, hogy szinte minden más elvész mellette. Európaiság, emberi jogok, transzatlanti értékek – csak úgy csapkodnak bennünket a szocialista szólamok.

Az iraki háború nem volt fontos? A Műszaki Egyetem tanárai és diákjai minden évben hangosan ünneplik, hogy ők valaha bátrak voltak. Egyszer. 1956-ban.

Irak kapcsán viszont szó nélkül eltűrték a hazugságot arról, hogy az arabok a konyhaasztalon szériában gyártják a tömegpusztító fegyvereket. Tudták, hogy ez baromság, de nem szóltak.

Híres vegyészeink nem tudták, hogy napjainkban az ópium nagy részét Afganisztánban termelik? Dehogyan nem, tudták! Mégis eltűrték, hogy a kormányok sorra a szemünkbe hazudják, hogy az egész afganisztáni háborúnak semmi köze az ópiumhoz. Magasztos, nemes célokért, sőt a nemzeti érdekeinkért megyünk oda.

Jogász értelmiségeink, akikkel Dunát lehet rekeszteni, nem tudták, hogy Iustitia est regnum fundamentum, azaz a jog az országok talpköve? Nem tudták, hogy a kis államok számára az egyetlen mentés a nemzetközi jog, és az általa biztosított egyenlőség? Dehogyan nem, sőt talán még egykor Jókai és a márciusi jogászfialok polgári lázadását is magukénak érezték. Mégis elfogadják, hogy egy szuperhatalom mindenkit és bennünket a saját skatulyájába kényszerítsen.

Most itt van Mali. Látszólag jelentéktelen ügy. Kite érdekel, hogy mi lesz a tuaregekkel, meg a nem tuaregekkel, amikor én, tanár létemre a villanyszámlát nem tudom befizetni? Menjének csak a franciák, csapjanak oda! A sok rohadt műveletlen ősember még képes lesz ide jönni, pedig már most is túl sokan vagyunk Európában.

Sőt, menjünk csak mi is, magyarok! Ilyen ez a világ. Nem lehet kimaradni se a Facebookból, se a háborúból. Sőt, különben is: jobb ma egy kis háború, mint holnap egy nagy.

És feledjük gyorsan, amit az iskolában tanultunk, feledjük Adyt! „Szeretni az embert és küzdeni, s hűn állni meg Isten s ember előtt.” Ugyan már, fekdüdjünk le mindenkinek, aki pénzt kínál, neveljük erre a gyerekeinket! Köpjük le József Attilát, ne mondjuk se az igazat, se a valódit, de főleg hallgassunk tovább!

De vajon megéri-e az ilyen világ?

HÉT BŐL-HÉT

MIT GONDOL A MUNKÁSPÁRT?

RÖVID HÍREK – RÖVID KOMMENTÁROK

1. „Magyarország ma” elnevezéssel kampányt indított az MSZP: az akció Matolcsy György nemzetgazdasági minisztert és Hoffmann Rózsa oktatási államtitkárt ábrázoló óriásplakátok kihelyezésével kezdődik, így szembesítik a kormányt ígéreteivel és azzal, amit valójában tett.

Munkáspárt: Nincs ezzel semmi baj, sőt, ez az ellenzék dolga. Minket csak az zavar, hogy a szocialista urak és hölgyek nem az emberek közé mennek, hanem százmilliókért telelakatolják az országot. (Ahogy a Jobbik is, valamivel kisebb költségvetésből.) Mit demonstrálnak? Számukra már most – másfél évvel a választások előtt – semmi sem drága, csak, hogy Orbánék székeibe ülhessenek. Nem kérdezzük, honnan van erre pénz, csak csendben jegyezzük meg: nem túl hiteles egyszerre éhségmeneteket szervezni és milliókat az ablakon kidobni.

2. Rendezvényszervező céget keres a Miniszterelnökség: rendezvénybiztosításra, dekoráció, díszlet, valamint egyéb látványelemek tervezésére és kivitelezésére, továbbá a szükséges PR- és tájékoztatási feladatokra – köztük kríziskommunikációra – akar szerződést kötni. Minderre nettó 400 millió forintot költenének, ezt azonban akár a 90 százalékaival is meg lehetne haladni, vagyis 760 millió forint is lehet a végösszeg.

Munkáspárt: Elhíhetik, lesz ez több is. Ha egyszer a kormány elkezd krízist kommunikálni, azaz magyarázni, hogy miért kell azt gondolnunk, jól élünk, pedig se munkánk, se jövőnk. Ne mosolyogjanak, ez nem egy rossz tréfa, ez a valóság. A kormány saját pr-jára annyit költ, amennyiből legalább 500 pedagógus éves bruttó bérét lehetne fizetni. Fentebbi hírünkkel ezt összeolvasva komolyan gondolják, hogy van jobb és rosszabb a tőkés pártok között?

3. A kormány várhatóan kiemelt jelentőségűvé nyilvánítja a Mercedes-Benz Manufacturing Hungary Kft.-nek, illetve anyavállalatának, a Daimler AG-nek a kecskeméti, illetve a Bridgestone tatabányai beruházásaival összefüggő közigazgatási hatósági ügyeket.

Munkáspárt: Szép, bonyolult jogászai megfogalmazás. A valóságban ez azt jelenti, hogy a két multi helyi ügyekben is a kormány, pontosabban a helyi kormányhivatal dönt. Innentől kezdve a helyi önkormányzatnak, pláne a lakosságnak semmi köze sincs ahhoz, hogy mit és hogyan csinál a Mercedes vagy a Bridgestone. A törvény rájuk már nem vonatkozik. Mit kapunk, pontosabban mit kapnak cserébe? Pillanatnyilag még az is titok, hogy a megállapodás államtitok-e.

4. Megállapodott az emberi erőforrások minisztere és a pedagógusok sztrájkbizottságában eddig részt vevő négy szakszervezet közül három – a PDSZ a kivétel – tömörülés.

Munkáspárt: A közoktatásban működő szakszervezetek többsége szinte a semmiért beadta a derekát. Kaptak egy sejtelmes ígéretet, miszerint a pedagógus álláshelyek nem fognak megszűnni. De vajon így lesz-e? Lévé a törvény alapján a pedagógus szinte bábu – ott kell dolgoznia, ahová irányítják – a szakszervezetnek pont ennek kellett volna ellenállni. A lényeg: a tanárok nem fognak sztrájkolni, cserébe kaptak egy sor nehezen betartható és nehezen ellenőrizhető ígéretet. Jól járt a kormány, jól járt a szakszervezet, csak a tanár jár rosszul. Persze, a diák is. De az meg kit érdekel?

5. A tavalyi 7,8 milliárd forint után idén 15,9 milliárd forint kiadás szerepel a labdarúgással összefüggésben a költségvetésben.

Munkáspárt: A hobby hasznos dolog. Ha saját pénzből költünk rá. Nem vitatjuk, hogy a sportot, s azon belül a focit is támogatni kell. Azonban amikor majd 400 milliárd forintos megszorítást jelent be a kormányzat, talán van fontosabb dolog a miniszterelnök szeretett sportágánál az országban. Hogy mást ne mondjunk, meg lehetne emelni a sertéslétszám növelésére szánt 2,6 milliárd forintos tételt is. Egészségügyről már nem is szólunk. Most, itt.

6. Miután több szerelvénynek ki kellett állnia a budapesti forgalomból, az Alstom közölte, hogy metrószerelvényeik bizonyos meghibásodásait szoftverfrissítéssel orvosolni lehet, így az utastájékoztató és vészjelző rendszerek leállásai megszűnhetnek. Az Alstom cég 22 szerelvényt gyárt a 2-es metróvonalra 150 millió euróért, az első szerelvény szeptember elején állt forgalomba Budapesten.

Munkáspárt: Ez az a helyzet, amikor leginkább és legkevésbé is a korrupció, pénzkidobás, inkompetencia szavak jutnak eszünkbe. Mert sokkal fontosabbak a felelőtlenség, nemtörődomség, veszélyeztetés kifejezések. Ezek a vonalakon már rég nem tesztbábuk, hanem élő, dolgozó, iskolába járó emberek utaznak, akiknek – példának okáért – az életéért felelős a vészjelző rendszer. Meddig rejtegethető a háttérben munkáló pénz? Ebben a helyzetben mindegy, vigyék. Működjön! De megvárjuk, amíg emberek halnak meg?!

7. A Máltai Szeretetszolgálat választhatja ki azokat a „szerencséseket”, akik Ócsára költözhetnek az állami beruházásból felépülő lakóparkba. Furcsa ismérvek alapján választják ki, hogy ki költözhet ide és ki nem. Depressziós devizahiteles nem költözhet ide! Egy, a szeretetszolgálat tagjaiból álló csoport járja végig a jelentkezőket, hogy megvizsgálja, hogy az adott család „megfelelő jövőképpel” rendelkezik-e, és beállítottáguk „közösségépítőnek” tekinthető-e.

Munkáspárt: Sokak szerint „Jézus volt az első kommunista”. Mitől lettek a Máltaiak állami megbízottak, kapcsolati tőküket ismerve érthető. Két kérdésünk van. Szeretet? Szolgálat?

MAGYARORSZÁG A HIÉNÁK KÖZÖTT

A terrorizmus elleni nemes harc jelszavával a Nyugat egy újabb háborúba kezdett, a Mali elleni agressziót az egykori gyarmatosító, Franciaország vezényli. Tény, Maliban ott van az al-Kaida, az a terrorszervezet, amely valahogy mindig kapóra jön a tőkés világ háborúinál. Ráadásul miközben Afrikában harcolnak ellene, Szíriában támogatják. Az igazi ok egy újabb független ország, Afrika harmadik legnagyobb aranytermelőjének leigázása, a környékbeli urán-nagyhatalom, Niger sakkban tartása. Végezetül pedig ez újabb figyelemelterelés a hazai ügyekről. Kenyér nincs, adnak véres cirkuszt a népnek. Ehhez a fennkölt ügyhöz ajánlkozott fel kérés nélkül Magyarország. A magyar katonák Maliba küldését támogatja a Fidesz és az MSZP is. A Munkáspárt nemet mond!

Az elmúlt héten Malira figyelt a világ. A mintegy 14,5 millió lakosú ország 1,25 millió négyzetkilométeren terül el, körülbelül 13-szor nagyobb Magyarországnál. 1898-1960 között francia gyarmat volt, ami érthetővé teszi, hogy a franciát többen beszélik, mint a nemzetiségi nyelveket. 2011-ben 668 dollár volt az egy főre jutó GDP. A világ legszegényebbjé közé tartozó Mali lakosai nem számíthatnak hosszú életre. A várható életkor 51-53 év között van.

A mali konfliktusnak természetesen vannak belső okai, a mali társadalom különböző törzsi, vallási, nemzetiségi erőinek harca. Ezek a belső konfliktusok akkor is léteznének, ha idegen hatalmak nem avatkoznának be, de Franciaország és más tőkés hatalmak beavatkozása kiélezi ezeket a küzdelmeket.

Ráadásul visszaütnek a tőkés politika meggondolatlan lépései. A Nyugat erőszakkal megbuktatta Kadhafi ezredes líbiai rendszerét. Ez a rendszer azonban évtizedeken át kordában tartotta a vallási irányzatokat nem csak Líbiában, hanem szinte egész Afrikában. Kadhafi most nincs, konfliktus viszont van.

Ez kapóra jön a külföldi tőkés erőknél, amelyek így "a rend és stabilitás megőrzése" ürügyével beavatkoznak Mali ügyeibe. A konfliktus fő oka ugyanis az uránkincs, a kőolaj és más természeti források, amelyek megszerzéséért egyre keményebb harcot folytat minden nagyhatalom.

MIÉRT KAPÓS MALI?

A francia légierő 2013. január 11-én kezdte bombázni Mali területét.

A francia kormány arra hivatkozott, hogy Maliban iszlám rendszer jöhet létre, és az veszélyeztetheti a térség békéjét és biztonságát. A francia önkényes beavatkozás azonban nemzetközi akcióvá vált, ami jelzi, hogy a térségben szinte minden világhatalom érdeke ütközik.

Miért kapós Mali? A mali konfliktus része a nemzetközi energia- és nyersanyagforrások újrafelosztásáért vívott küzdelemnek. Ebben a küzdelemben a maga módján mindenki részt vesz. Mali a harmadik legnagyobb aranytermelő Dél-Afrika és Ghána után. Az elsődleges kutatások szerint Mali északi részén igen jelentős kőolajkészletek vannak. Mali stratégiai helyzete miatt alkalmas arra, hogy sakkban lehessen tartani a szomszédos Nigert, melynek urántartalékai meghaladják Kína és India tartalékait.

FRANCIA „MAGÁNGYARMAT”

A franciák otthonosan mozognak Maliban. 1954 óta ez volt a 27. katonai beavatkozásuk. Franciaország a térség hagyományos gyarmati hatalma. A francia gyarmatok, köztük Mali is, az 1960-as években elnyerték függetlenségüket, de Mali, Nigéria, Burkina Faso továbbra is részesei a franciák által uralt valutarendszernek. Ez azt jelenti, hogy a tagállamok az arany- és valutatartalékaik 65 százalékát a francia kincstárban tartják.

A pénz mellett Mali kell a francia tőkének azért is, mert így fenntarthatja a nemzeti glória, a napóleoni, de legalább is De Gaulle-i nagyhatalom látszatát. A francia tőke az EU-ban láthatóan alulmarad a német tőkével szemben. Ezt igyekeznek más területeken kompenzálni.

De van itt más is! A Mali elleni katonai beavatkozás a terrorizmus elleni harc ürügyével folyik. Ez lehetőséget ad a francia kormánynak arra, hogy a terrorfenyegetettség ürügyén elterelje a francia társadalom figyelmét a tényleges gondoktól, és korlátozza a demokratikus jogokat. A francia elnökválasztásokat tavaly Francois Hollande szocialista jelölt nyerte meg, de az ígéretekkel nem sok minden valósul meg. Az elmúlt hónapokban a népszerűségi mutatója 36 százalék alá csökkent, és a franciák többségének szemében ő a „gyenge” elnök. A munkanélküliség egyre szorítóbb az országban. 19 éve nem volt ennyi francia állás nélkül, mint most. A francia középosztály életkörülményei romlanak. Franciaországot sokan a következő Görögországgént emlegetik.

A figyelemeltereléshez, a közvélemény manipulálásához soha ilyen jól nem jött a háború, mint most. Valójában Franciaországban legutóbb 1995-ben követtek el terrorista merényleteket. Akkor a párizsi metróban bekövetkezett robbanás 8 ember halálát okozta.

A mali beavatkozást a francia kormány ráadásul összekötötte egy látványos „békeakcióval”, kivonult Afganisztánból. A francia kormány kivonta csapatait Afganisztánból, de lényegében ugyanekkora erővel megjelent Maliban. A franciák eleinte 700 katonát küldtek az országba, de a francia elnök bejelentése szerint a kontingens 2500 főre nő.

És láss csodát! A francia közvélemény üdvözölte a beavatkozást. A megkér-

dezettek 63 százaléka, más felmérések szerint 75 százaléka van a beavatkozás mellett. 15 éve nem lelkesedtek a franciák ennyire egy francia katonai akcióért.

HARC A VILÁG
ÚJRAFELOSZTÁSÁÉRT

Afrika, és ezen belül Mali és környéke részévé vált a világ nyersanyag- és energiaforrásaiért vívott harcnak. 2002 óta erőteljesen jelen van az Egyesült Államok. Az iszlám és a diktatúrák elleni harc jelszavával növelik az amerikai katonai jelenlétet. Az amerikai hadvezetés azonnal mozgósította az Egyesült Államok Afrikai Parancsnokságát – ki gondolná, hogy ilyen is van? – amely egyébként Stuttgartból irányítja az USA afrikai

katonai akcióit. Az USA – bár katonai erővel hivatalosan nincs jelen – a francia hadsereget hírszerzési információval látja el, lehallgatja az összes mobiltelefont Maliban, műholdakkal és pilóta nélküli gépekkel ellenőrzik a területet.

Az USA támogatta a Mali elleni francia akció internacionalizálását is. Már a Líbia elleni agresszióval látni lehetett, hogy a francia hadsereg nem tud egyedül megbirkózni egy ilyen nagy feladattal. Másrészt, egy kis háború sok más országnak is kell, mert ez a legtökéletesebb módja annak, hogy eltereljék a figyelmet a belső gondokról. Ennek alapján az ENSZ Biztonsági Tanácsa még 2012. decemberében a franciák mellé állt. Később az afrikai országok 3300 katonát ajánlottak fel.

Az USA másik szempontja a kínai

KIFEKETEDETT A FEHÉR KÖNYV

MENEKÜLÉS A VÁLSÁGBÓL

A francia elnök csak néhány hete jelentette be, hogy hazája új stratégiát követ Afrikával szemben: vége az egykori gyarmatok belügyeibe történő beavatkozásnak. A valóság: újabb agresszió.

A még 2008-ban elfogadott, a nemzetvédelemről és a nemzetbiztonságról szóló Fehér Könyv értelmében Párizs jelentős mértékben akarta csökkenteni katonai jelenlétét a „fekete kontinensen”, csupán két támaszpontot hagyva meg a számos közül: Dakart és Dzsubutit.

A Fehér Könyv elfogadása még Nicolas Sarkozy elnökségére esett; az államfő meg is ígerte az abban előírtak végrehajtását, ám ígéreteknel többre nem futotta tőle. Mind a csádi, mind az elefántcsontparti francia egységek a helyükön maradtak. A bázisok Dzsubutitól Szenegálig és Csádtól Gabonig terjednek. Az egyes támaszpontokon szolgáló katonák száma 350 (Szenegál) és 1900 (Dzsubuti) között mozog. A teljes létszám 4500 fő, ebben nincsenek benne a Burkina Fasoba, Mauritániába és Nigerbe küldött „különleges egységek”, illetve kiképzők. A katonák elsődleges feladata Franciaország „politikai és gazdasági érdekeinek” védelme.

jelenlét korlátozása. A térségben egyre aktívabban van jelen Kína. A 2012-ben megbuktatott korábbi elnök lelkes híve volt a kínai beruházásoknak. Az ország több pontján indultak el kínai beruházások. Franciaország, az USA és Katar közösen lépnek fel a kínai – és részben iráni – befolyás erősödése ellen.

Kína visszafogott magatartást tanúsít. Cao Zhongming, Kína bamakói nagykövete azonnal találkozott Diango Cissoko mali miniszterelnökkel. A kínai cégek munkásait egyelőre biztonságosabb területekre telepítették. A kínai sajtó

francia forrásokat idézve mutatja be, hogy az akció mögött francia belpolitikai érdekek vannak, és az erőszakos megoldás aligha vezet eredményre.

Oroszország hasonlóképpen igyekszik befolyását növelni, részben gazdasági kapcsolatok, részben fegyverszállítások révén. A francia fél az orosz jelenlétet kevésbé tartja veszélyesnek, mint a kínait. A tőkés Oroszország nem akar kimaradni a „buliból”, ezért is ajánlott fel a franciáknak orosz szállítógépeket.

Az EU országai kisebb mértékben, de jelen vannak a beavatkozásban.

TIZENHÁROM MILLIÁRD

Összesen csaknem 13 milliárd forintba kerülnek 2013-ban a Magyar Honvédség külföldi szerepvállalásai. Az afganisztáni szerepvállalásra (ISAF, NATO) 8 milliárd 266 millió forint, a koszovói misszióra (KFOR, NATO) 2 milliárd 802 millió forint, míg a bosznia-hercegovinai misszióra (EUFOR ALTHEA, EU) 908 millió forint áll rendelkezésre jövőre.

A somáliai misszió 82 millió forintba, a ciprusi misszió (UNFICYP, ENSZ) 562 millió forintba, a sínai-félszigeti misszió 225 millió forintba, a libanoni misszió pedig 15 millió forintba kerül, míg a grúzai, kongói és nyugat-szaharai missziók katonai megfigyelőire összesen 72 millió forint áll rendelkezésre. Ehhez jön hozzá a most vállalt mali kaland.

Legelőször Nagy-Britannia küldött szállító gépeket, majd Dánia és Németország. Az EU 250 fős tanácsadói kontingenst ajánlott fel.

Németország logisztikai támogatást nyújt a franciáknak, két Transall típusú katonai szállító repülőgéppel vesz részt a mali hadműveletekben. A német töke szívesen játszana aktívabb szerepet, de ennek sem a világ, sem a német közvélemény nem örülne nagyon. A német lakosság 59 százaléka ellenzi, hogy német csapatokat vessenek be a nyugat-afrikai országban. Merkel és Hollande január 21-i találkozásán kiderült, hogy a németek és a franciák is az EU-országok szorosabb katonai integrációját akarják, természetesen német-francia vezetéssel.

Megindultak a „kisebkek” is, a könnyű zsákmányból ők sem akarnak kimaradni. Ukrajna például szállítógépekkel vesz részt akcióban. Az ukrán gyártmányú An-124-es gépek képesek helikopterek, harckocsik és természetesen katonák szállítására. S, természetesen jönnek a többiek is, beleértve a tőkés Magyarországot is.

MAGYARORSZÁG A HIÉNÁK KÖZÖTT

A „hiénák” közül a magyar kormány sem akart kimaradni. A magyar külügyminisztérium már január 16-án Magyarország teljes támogatásáról és szolidaritásáról biztosította a franciák

MARADUNK AFGANISZTÁNBAN

Magyarország 2014 vége után, a jelenlegi NATO-misszió mandátumának lejártát követően is kész szerepet vállalni Afganisztánban, ha ilyen kérés érkezik – jelentette ki Áder János köztársasági elnök, miután megbeszélést folytatott Anders Fogh Rasmussen NATO-főtthárral a katonai szervezet brüsszeli központjában. A NATO-főtthárral megbízható szövetségesnek nevezte Magyarországot.

Áder János az első magyar köztársasági elnök, aki a NATO brüsszeli központjába látogatott azóta, hogy Magyarország 1999-ben csatlakozott a szervezethez. Az államfő a megbeszéléseket követő sajtótájékoztatón a tárgyalás lényegét tömören három szóban foglalta össze: biztonság, bizalom és partnerség.

A magyar politikai hatalom beleszeretett a NATO-kalandokba. Ez

igaz volt minden eddigi kormányra, és igaz a mostanira is. Azzal érvelnek, hogy Magyarország biztonsága ettől szilárdabb lett. Arról azonban hallgatnak, hogy Magyarországot senki nem fenyegette, és nem is fenyegeti. A NATO-tagság nem alkalmas nemzeti érdekeink megvalósítására, például a határon túlon élő magyarok sorsa abszolúte hidegen hagyja a NATO-t. Afganisztánban pedig nincsenek magyar érdekek.

Hallgatnak arról is, hogy Magyarország területén fontos NATO objektumok vannak, katonai akciókban veszünk részt, s ezzel valóban célponttá válunk. NATO-fegyvereket vásárolunk, miközben nem telik az oktatásra, az egészségügyre. Az Orbán-kormány pedig senki sem hatalmazta fel arra, hogy 2014 után is Afganisztánban tartsa a magyar katonákat.

SEMMI KERESNIVALÓNK NINCS AFRIKÁBAN!

A Munkáspárt a leghatározottabban elítéli a magyar kormány azon döntését, hogy részt vegyen a Franciaország által Maliban indított, az Európai Unió által most hivatalosan is megtámogatott katonai akcióban, mind pedig a létrehozandó kiképző küldetésben.

A magyar kormány döntése semmiféle nemzeti érdeket nem képvisel. Az ország ezáltal még inkább kiszolgáltatja magát a tőkés nagyhatalmak kénye-kedvének. Főleg anyagi kiadásokat jelent olyan időszakban, amikor nem telik munkahelyteremtésre, amikor kórházakat és iskolákat kell bezárni.

Követeljük, hogy a magyar kormány vonja vissza döntését, maradjon távol minden idegen katonai akciótól!

Munkáspárt Elnöksége

fegyveres akcióját. A honvédelmi minisztérium is bejelentette, hogy folyik az egyeztetés a magyar katonai részvétel formáiról.

Miért kell a magyar kormánynak Mali? Magyar nemzeti érdekek természetesen nincsenek Afrikában. Az Orbán-kormány célja kettős. Egyrészt, folyamatosan bizonyítani akarják Magyarország „szövetségi hűségét”, ezzel ellensúlyozandó a sokféle amerikai és európai bírálatot a magyar belpolitikával kapcsolatban.

Másrészt, igyekeznek az eseményeket úgy beállítani, mintha Magyarországot fenyegetné a terrorizmus. Ha így van, illetve lenne, akkor szabadon lehet korlátozni a magyar állampolgárok jogait, keményebben lehet fellépni a politikai ellenfelekkel szemben. Erre utalnak Németh Zsolt külügyi államtitkár szavai is, mi szerint „a mali fejlemények, amelyek a terrorizmus, a szervezett

bűnözés és az iszlám radikalizmus sajátos vegyülékét alkotják, komoly hatással járhatnak Európára, azon belül Magyarországra nézve”.

A magyar kormány reagálása jelzi, hogy a tőkés erők rettegnek attól, hogy a magyar válságot nem sikerül kordában tartani. Ha az események radikalizálódnak, ha az emberek tömegesen kimennek az utcára, kérdéses, hogy a magyar kormány a jelenlegi eszközeivel képes-e az uralmát fenntartani.

Nem véletlen, hogy az idén nagyszabású magyar-amerikai „katasztrófavédelmi” gyakorlatot tartanak Magyarországon, ami feltehetően csak ürügy. Valójában a magyar és amerikai speciális erők azt gyakorolják, hogy válság esetén hogyan tudnak közösen fellépni. Az ő szemszögükből nézve nem csak a földrengés jelent válságot, hanem a nagyszabású tömegmozdulások is.

Nyilván az sem véletlen, hogy pont

a mali válság időszakában tárgyalt Magyarországon Philip M. Breedlove vezérezredes, az Európában állomásozó Amerikai Légierő parancsnoka. Pápa magyar városban van a NATO Nehéz Légiszállítási Ezrede, sok-sok amerikai katonával.

A tőkés magyar kormányoknak már nagy jártasságuk van az idegen érdekek kiszolgálásában. „Magyarország 1999. március 12-én hivatalosan is a NATO teljes jogú tagjává vált. Magyarországnak alig néhány nappal csatlakozását követően lehetősége nyílt szövetségi elkötelezettségének bizonyítására, miután a NATO a koszovói válság nyomán elindította jugoszláviai légi műveletét, amelyben Magyarország sokoldalúan támogatta a műveletben résztvevő NATO-erőket” – olvashatjuk a HM honlapján.

Természetesen azóta voltunk Irakban, ott vagyunk Afganisztánban. Áder köztársasági elnök szerint még 2014 után is szívesen maradunk, ha a NATO erre kér. Jelenleg összesen mintegy 850 magyar katona teljesít szolgálatot valamelyik külföldi misszióban; a legtöbben Afganisztánban, Koszovóban és Bosznia-Hercegovinában állomásoznak – tudhatjuk meg a HM közleményeiből. Sokkal többet egyébként nem kötnek a magyar emberek orrára. Nálunk nem kérdezik meg az embereket, hogy örülnek-e, ha Afrikába küldenek magyar katonákat.

Szomorú az is, hogy Magyarországon nem akad tekintélyes értelmiségi, tudós, író, közéleti személyiség, aki felemelné szavát a magyar kormány nyilvánvaló USA- és NATO-barát politikája ellen.

A Munkáspárt mindenesetre felemelte szavát. Tiltakozott a magyar kormány újabb buta és kisztíliú kalandor politikája ellen. Ugyanúgy, ahogyan tette ezt a NATO Jugoszlávia elleni háborúja idején, vagy az afganisztáni „kaland” ügyében. ■

KÜLFÖLDI „MISSZIÓK”

Összesen mintegy 850 magyar katona teljesít szolgálatot valamelyik külföldi misszióban; a legtöbben Afganisztánban, Koszovóban és Bosznia-Hercegovinában állomásoznak. Az afganisztáni NATO-műveletekben összesen megközelítőleg 340 magyar katona vesz részt; közülük körülbelül 180 fő dolgozik a Tartományi Újjáépítő Csoportban (PRT), több mint 50-en a Magyar-Amerikai Műveleti Tanácsadó és Összekötő Csoportban (OMLT) és szintén 50-en pedig egyéni beosztásokban teljesítenek szolgálatot. További mintegy 60 katona dolgozik a közép-ázsiai országban még egyebek mellett a Légi Kiképzés-támogató Csoportnál, a Légi Tanácsadó Csoportnál, a Különleges Műveleti Csoportnál és a Nemzeti Támogató Elemnél.

A honvédség második legnagyobb kontingense a koszovói, amelyben közel 200 magyar katona vesz részt, míg Bosznia-Hercegovinában több mint 160-an teljesítenek szolgálatot.

A HM közlése szerint néhány katonájuk Kongóban, Ugandában és Grúziában is dolgozik mint tanácsadó, kiképző és megfigyelő, de az ő összesített létszámuk alig több mint 10 fő. Magyar katonák vannak még Nyugat-Szaharában (7 fő), Libanonban (4 fő) és Cipruson (80 fő), valamint a Sínai-félszigeten (26 katona és 16 rendőr).

ÁLMOK ÉS VALÓSÁG

Sokan azt hitték, hogy ha Demszky Gábor egyszer távozik a főváros éléről, akkor csak jobb és szebb jövő jöhet Budapest életében. Mint már annyiszor az elmúlt 22 év alatt, ez sem jött be. Miért is jött volna? A Fidesz jelöltje, Tarlós István valószínűleg csak azért jelöltette magát 2010-ben is, hogy elmondhassa, ő is volt Budapest főpolgármestere. Mert más nemigen lehetett a tarsolyában. Úgy akart revánst venni az elődjén, hogy gyakorlatilag nem is kellett érte semmi tennie, hiszen pártja tavaszi fényes sikere után biztosra vehető volt, hogy a fővárosban is a Fidesz jelöltje lesz a befutó. Reváns pedig nem is lehetett, hiszen Demszky 2010-ben már nem indult újra. Az persze más lapra tartozik, hogy akkor sikerült volna-e nyernie Tarlósnak, ha ellenfele 2010-ben is jelölteti magát arra a posztra, amelyet 20 éven keresztül kényelmesen birtokolni tudott. Erre ma már nehéz választ adni. Lényeg, hogy Tarlós István a főváros első embere, immáron közel második éve. Nézzük mi is történt azóta...

Hát érdemben nem túl sok, pedig ellenzékben nagyon meg tudta mondani a véleményét, de azóta már „főmufti”, és semmi mást nem tud mondani, csak a szokásosat: „az elmúlt vezetés a hibás mindenért”. Igen, 1990 óta ez így van. Azért tartunk itt tetszik tudni, mert a kommunista MSZMP mindent rosszul csinált (és természetesen ők a főbűnösök mindenért, ami addig és azóta is bekövetkezett...). Utána az Antallék, Hornék, Orbánék, Medgyessyék, Gyurcsányék...

Demszkyből 1990 óta csak egy és ugyanaz volt, finoman szólva ő is hibás. De térjünk a lényegre: megválasztása után első feladata az volt a főpolgármester úrnak (mármint Tarlósnak, mert róla beszélünk), hogy egy tejfeles szájú, 25 éves „nagyokosnak” létrehozott egy céget, a BKK-t. Hogy a BKK valójában mit csinált, csinál, azt ügyesen köntörfalazták, s megmagyarázták: minden, ami Budapesten a tömegközlekedéssel összefügg, azt ez a cég fogja kontrollálni, így a BKV-t is. Nos, ennek nem sok fogantját látja az átlagember, annak tükrében meg főleg, hogy közel egy évig még honlapja sem volt e szervezetnek. Sőt semmi, ahol utol lehet érni őket. Azóta változott a helyzet, most már mindenük van: honlapjuk, elérhetőségük, s főleg grandiózus (leginkább a földtől teljesen elrugaszkodott) terveik.

Nagyjából ugyanott folytatják, ahol a Demszky-féle vezetés abba hagyta: ügyesen kommunikálják a semmit. A sokak számára messziről bűzlő „vállalat” valójában nem sokkal több, mint egy Fideszes off-shore cég, ahol kisebb „narancsos” pártkatonák kap(hat)tak kreált állásokat. A vezérigazgatója pedig a „megmondó ember”, Vitézy Dávid László.

Túl sokat nem érdemes ezzel az emberrel foglalkozni, itt is csak nagy vonalakban teszünk említést: az 1985-ben született fiatal ember nemrég végezte el a közgazdasági egyetemet, de már évek óta hallatja a hangját, hogy hogyan és miként kell/kéne a főváros tömegközlekedését megoldani, jobbra tenni.

Korábban szinte nem múlt el nap, hogy ne láthattuk volna a tv-ben, amint épp „osztja az észét”. Mióta göré, azóta ő is

inkább csak csöndben üldögél a légkondicionált irodájában. Jogositványa nincs, így feltehetőleg nagyon és remekül át tudja érezni a BKV járművezetőinek mindennapjait, nehézségeit, problémáit. Ennyi talán elég is róla. Mégis, a legfontosabbat majd elfelejtettem: szoros (konkrétan unokatestvéri) rokoni kapcsolatok fűzik a jelenlegi miniszterelnökhöz...

Ez alapján valószínűleg mindenki hasonló villámkarriert futna be, hiszen kevesen mondhatják el magukról, hogy az iskolapadból (na jó egyetemről...) kikerülve azonnal vezérigazgatók lesznek. Nulla tapasztalattal, nulla szakmai múlttal, nulla korábbi munkavisztonnal. Persze a „rendszerelváltó” politikai nemzedék erről biztosan tudna mesélni, hogyan lehet munka nélkül meggazdagodni, de ezt most hagyjuk... A történetet bizonyonnyal mindenki ismeri már.

De vissza a fővároshoz: az új vezetés (a BKK-val közösen) kerek egy évig semmit sem csinált, leszámítva azt, hogy melyik közterületnek adjon új nevet. Gondolhatták, ettől biztosan jobb lesz. Így vált sok közterület neve az enyészeté, illetve a múlté.

Személy szerint nekem ebből a legfájóbb a Moszkva tér átnevezése volt, hiszen ez legalább olyan megszokott közterület

név volt Budapesten, mint mondjuk a Blaha Lujza tér, a Deák tér, avagy a Kossuth tér. S egy sor változtatásra pont az idegenforgalmi szezon kezdetén került sor, hogy ne csak a vidéki, de a külföldi turista is biztosan

eltévedjen a fővárosunkban. Aztán újabb és újabb hullámokban jöttek az újabb és újabb eszement utcanévek, és kerültek fel a házak falaira. „Komoly” probléma volt például, hogy melyik kerületben legyen tér elnevezve Elvis Presleyről, Pongráz Gergelyről avagy Tisza Istvánról. A három közül talán az amerikai énekes neve a legismertebb a szélesebb tömegek előtt, de Tarlós úr nyilatkozatával ellentétben kötve hiszem, hogy 1956 forró napjaiban Elvis hitet tett volna a magyar események mellett. Ennek ellentmond, hogy Elvis karrierje 1956 tavaszán indult, s kétlem, hogy pár hónappal később, amikor lányok ezreinek sikoltozása közepette énekelte el slágereit, azzal foglalkozott volna, hogy mi történik Magyarországon. (Megítélesem szerint az amerikai lakosság fele azt sem tudja, hogy hol van hazánk.)

E kitérő után térjünk vissza arra a kérdésre, hogy mit tett a főpolgármester úr a fővárosért? Tudvalevő volt, hogy a fővárosi közműcégek részvényeinek a nagy részét korábban eladták, de talán az összes közműcéggel összesen nincs akkora botrány, mint a BKV-val, amely szintén budapesti közmű. Amikor személyzetváltás megtörtént a városházán, már akkor is tudott dolog volt, hogy a főváros közlekedési cége csödközeli helyzetben van, sokmilliárd forint tartozást felhalmozott az eltelt évek során. Az utóbbi tíz évben nagyjából mást se hallottunk, semmint azt, hogy a BKV örökké adósságban úszik. A BKV pedig mindentől külön kezelendő, speciális „állatfaj”. Ahol, ha úgy vesszük, megállt az idő, legalábbis, ha a járműpark összetételét és korát nézzük. Itt 25-30 év is kevés volt a változáshoz. Szinte érthetetlen, hogy mi is

NAGYJÁBÓL UGYANOTT FOLYTATJÁK, AHOL A DEMSZKY-FÉLE VEZETÉS ABBAHAGYTA: ÜGYESEN KOMMUNIKÁLJÁK A SEMMIT. A SOKAK SZÁMÁRA MESSZIRŐL BÜZLŐ „VÁLLALAT” VALÓJÁBAN NEM SOKKAL TÖBB, MINT EGY FIDESZES OFF-SHORE CÉG, AHOL KISEBB „NARANCOS” PÁRTKATONÁK KAP(HAT)TAK KREÁLT ÁLLÁSOKAT. A VEZÉRIGAZGATÓJA PEDIG A „MEGMONDÓ EMBER”, VITÉZY DÁVID LÁSZLÓ.

történt itt 22 évig, s miért kell még mindig 30-40 éves HÉV, metró, villamos, trolis és fogaskerekű szerelvényeken utazni? Hogyhogy nem történt itt alapvető változás? Magyarázat persze itt is van: a Demszky-féle vezetés ellopta a pénzt, s csak látszatfejlődés volt.

Nem mentegetni akarom az előző vezetést, de a Demszky-korszak 20 éve több szakaszra bontható. Az első 8-10 évben (tehát nagyjából 2000-ig) történtek – ha nem is nagy, de látványos – fejlesztések. Utána csökkentek, míg végül az utolsó 5-6 évben már semmi sem történt, csak maszatolás, ámokfutás.

S mi változott azóta? Semmi. Menteni akarják a menthetőt, s iszonyú kapkodás van, hogy legyen valami látványa annak, hogy Tarlós és a BKK fejleszteni akar, ledolgozni valamit a hátrányból. Ezért Nyugat-Európa országaiból össze-vissza vásárolnak mindenféle buszt és trolit, hogy némileg javítsanak a BKV 27 éves átlagéletkorú járműparkján. Amit az Alstom metróval csinálnak, az is kabaré, hogy a 4-es metróról ne is beszéljünk.

Azt mondják, üres a kassza, ebben biztos van valami, de ezt már unjuk hallgatni, főleg annak tükrében, hogy az év végén milliós prémiumokat osztanak szét a fővárosnál és a BKV-nál is, hogy a BKK-t ne is említsük.

A BKV átszervezését a mai napig nem kezdték meg, gyanítható, nem is fogják megtenni ezek sem.

Szóval, hogy mi történt a fővárosban az új vezetés ideje alatt? Valószínűleg olyan dolgok, amelyek nem lényegesek, s amelyekre senki sem fog emlékezni. Legfeljebb rossz szájjal.

Ahogy azt már megszokhattuk. Csak egy kérdés merül fel bennem ilyenkor mindig.

Jó ez nekünk?

JAKABFI ZSOLT

Jakabfi Zsolt fiatal író, de egyelőre metróvezetésből él. 32 éves. Az írással 2004 óta foglalkozik rendszeresen. Első regénye a Csak egy tánc volt. Meggyőzően mutatja be a rendszerváltás előtti, azaz az 1980-90-es évek Magyarországnak mindennapjait, a tőkés rendszerváltás emberi és társadalmi következményeit. Sorscsapás című legújabb regénye korlátozott példányszámban kapható a Munkáspárt Központi Székházában (1082 Budapest, Baross utca 61.)

A JUTALOM ÁRA

2012 márciusában lehetőségem volt részt venni a Modell Európa Parlament (MEP) nevű rendezvény X. nemzeti ülésén, Budapesten. A MEP arról szól, mint ahogy a neve is mondja, hogy középiskolás fiatalok modellezik az Európa Parlament működését. Vannak bizottságok, bizottsági ülések, és plenáris is. Minden úgy folyik, mint a valóságban. Magyarországon 10 iskola vesz benne részt. Azok a delegáltak, akik leteszik a nyelvi tesztet, és eléggé aktívnak bizonyulnak, javaslataikkal kitűnnek a többiek közül, „jutalmat” kapnak: részt vehetnek a nemzetközi Modell Európa Parlament ülésén. Engem is kiválasztottak, én is a 10 „szerencsés” között voltam. Mivel a végzős diákok utaztak ősszel Madridba, én, mint még harmadikos gimnazista örömmel vártam a tavaszt, hogy bizonyítsam rátermettségemet Angliában.

A minap ért a hidegzuhany: jött egy levél a várható költségekről. Megkaptuk, hogy valójában mi is a „jutalom” ára, forintban kifejezve! Mivel a MEP nemzetközi ülése tavasszal lesz az angliai Norwich-ben, ezért oda ki kell jutni. A szervező tanár úr úgy döntött, hogy fapados légitársasággal megyünk a brit fővárosig, onnan pedig vonattal a már említett városba. Persze a fapadosra csak kézipoggyással szálljunk fel, egyheti ruháink (ing, öltöny, stb.) vajon elférnek egy kisbőröndben?! Ez „potom” 43000 forint!

Persze, ez nem minden. Mivel manapság semmi nincs ingyen, ki kell fizetni a regisztrációs díjat, ami „csupán” 175 euró, körülbelül 50000 hazai valutában. Mivel egyedül nem mehetünk, egy tanárnak kísérnie kell minket. Mint tudjuk, a tanári fizetés nem sok, ezért az ő költségei is minket

terhelnek, ez szétosztva 15000 forint. (Feltéve, ha mind az öten megyünk.) Az az apróság, hogy a reptérre el is kell jutni, és haza is kell onnan térni, már csak 7000 forint, az már igazán nem lényeges.

De végeredményben a „jutalom” 115 000 forintba kerül!

Ez igen! Nem is tudom, mit hittem, mikor azt hittem, azzal, hogy keményen végigdolgoztam a MEP nemzeti ülését, teljesítettem a nyelvi tesztet, tanúbizonytságot tettem arról, hogy képes lennék megállni a helyem a nemzetközi ülésen, tényleg kapok valami jutalmat! Hónapokkal később már nem jutalomnak tűnik, hanem büntetésnek...

110 000 forint (nagyon szűken számolva), hogy mást ne mondjak, egy havi fizetés ebben az országban. Igaz, a tudásnak ára van... No, de ennyi??? Jutalom vagy büntetés, hogy ennyit kell fizetni egy ilyen „kivételes lehetőségért”, és hogy képviselhessem Magyarországot az Egyesült Királyságban? Elgondolkodtató...

Ez a történet egy újabb bizonyítéka annak, amit már rég tudunk. A mai világban csak az tanulhat, képezheti önmagát, ragadhatja meg a lehetőségeket, akinek pénze van. De az, hogy még a kemény munkával elért kimagasló teljesítményért kapott jutalmat is ki kelljen fizetni egy szülőnek, számomra nonszensz.

Ezért úgy döntöttem, hogy bár nagyon érdekel a téma, és jelentkeztem is az ideai országos MEP-re, nagy valószínűséggel visszamondom, éljen más ezzel a kivételes lehetőséggel! Épp elég lesz nekünk majd az egyetemi tandíjat fizetni, ami persze „nem létezik”...

T. K.

Kardos Péter zuglói főrabbi szerint szép lenne, ha a kormány a kétharmad birtokában valami olyat tenne, ami után a magyar zsidók azt kiálthatnák a világ felé, hogy Magyarországon „fasiszti kaputt”. Igaz, akkor nem lenne kiktől megvédeni bennünket - fogalmazott az egyházi vezető a budapesti gettó felszabadulásának 68. évfordulóján tartott istentiszteleten Budapesten, a Dohány utcai zsinagógában.

A Budapesti Zsidó Hitközség rendezvényén a főrabbi kiemelte: arról a pillanatról emlékeznek meg, amikor a szovjet Vörös Hadsereg felszabadította a budapesti gettót, mert számukra ők hozták el az életet, ezért „legyen áldás a mártírok és az érettünk elesett felszabadítók emlékéen”.

Mint mondta, a túlélők magukkal viszik a gyászt, a fájdalmat, az indokolt vagy indokolatlan üldözöttségi érzést,

FASISZTI KAPUTT?

de az igazi örömet és vigaszt, valamint a gyermek, az unoka, a dédunoka világszemléletét is, akiknek „a vagon szó már semmit nem jelent”.

Kardos Péter szólt arról, hogy a második világháború alatt az ostromló fegyverek torkolattüzéből próbáltak következtetni arra, mekkora távolságra lehetnek tőlük a szovjet katonák, „mert már kevés volt az élelem és sok volt a halott”. Megemlítette, hogy látta a gettó ledöntött kerítését, amikor egy szovjet tiszt azt mondta nekik, „zsidó testvéreim, szabadok vagytok”.

Elmondta, nem tudták, hogy hozzátartozóik Auschwitzból parancsot teljesítve írták azt magukról, hogy jól vannak, és még a feladás címe is Waldsee volt, holott valójában a haláltáborból adták fel a leveleket. Kitért

arra, miután Eichmann (a magyarországi deportálások vezetője) megnyugtatta őket biztonságukat illetően, nem hitték el egyebek mellett azt a hírt sem, hogy a görögországi zsidósággal megvetették a vonatjegyet, a szerelvény azonban a treblinkai haláltáborba vitte őket.

Az esemény végén a résztvevők mécseseket és a megemlékezés köveit helyezték el a zsinagóga melletti udvaron, a Hősök kertjében, majd Oroszország nagykövetségének képviselője helyezte el koszorúját a zsinagóga Wesselényi utcai emléktáblájánál. A budapesti gettó felszabadulásának 68. évfordulójára rendezett megemlékezésre a társadalmi közélet ismert szereplői mellett - mint országos tényező - meghívást kapott a Munkáspárt vezetése is, melyet dr. Hajdu József képviselt.

MSZP-S ÖNFELSZABADÍTÁS

A Magyar Szocialista Párt, a különböző liberális szerveződések új terminust vezettek be a magyar köznyelvbe: az önfelszabadítást. Az MSZP Horváth Csaba alelnök, Lendvai Ildikó és Steiner Pál országgyűlési képviselők által jegyzett közleménye szerint például a gettó 68 évvel ezelőtt „csak úgy” magától szabadult fel, s természetesen a fasiszta pusztítás is „csak úgy” véget ért egyik percről a másikra.

Az MSZP képviselői egyszer sem írták le a Szovjetunió vagy a szovjet katonák kifejezést, sőt, az évfordulót az Orbán-kormány elleni támadás ürügyére egyszerűsítették le. Szégyen.

BUDAPESTI SEGÍTSÉG AZ ORSZÁGOS KÖZPONTNAK

Tekintettel a Munkáspárt nehéz anyagi helyzetére, az elhalálozások következtében csökkenő tagdíjbevételekre, a Nagy-Budapesti Regionális Elnökség fontos döntést hozott – közölte lapunkkal Fogarasi Zsuzsanna, a párt alelnöke, aki egyben a fővárosi szervezet vezetője is.

2013. január 1-től az eddigi 60 százalék helyett a budapesti régiók a tagdíjuk 80 százalékával támogatják az országos központ fenntartását – hangzott el. Ez alól kivétel Zuglói és Kőbánya-Kispest. Ezek a szervezetek saját párthelyiséggel rendelkeznek, melyekben helyi, társadalmi érdekű és fontosságú munkát végeznek, így a költségeik jelentősek.

A budapesti kommunisták megértik,

hogy a párt nem létezhet országos központ nélkül. Ezért mindent meg kell tenni annak érdekében, hogy növeljük a tagdíjat, többen támogassák a pártot és A Szabadságot. Gondolkodunk, hogy még mit tudunk tenni – mondta Fogarasi Zsuzsanna.

NÉPSZERŰSÍTSÜK A PÁRTOT!

Minden tagszervezetünket, aktivistáinkat és szimpatizánsunkat arra biztatunk, népszerűsítsék A Szabadság-előfizetést, az Ezres Klubot, a központban kapható ajándéktárgyakat!

Csúnya szó, de ki kell mondanunk: pénz nélkül nincs szórólap, nincs semmi, amivel megszólíthatnánk az embereket. Pedig nekik akarunk jót! Miattuk és miattunk, mindannyiunkért dolgozunk!

Elárulunk egy kulisszatitkot: A Szabadság minden írója és szerkesztője társadalmi munkában végzi tevékenységét, s még tagdíjat is fizet, Szabadság-előfizetéssel.

Kérjük, támogassák újságunkat a jövőben is, hogy hetente tájékoztathassuk Önöket arról, amit mások elhallgatnak!

A Szabadság szerkesztősége

CHÁVEZ JOBBAN VAN

Hugo Chávezt továbbra is Kubában kezelik, de Nicolas Maduro alelnök szerint a venezuelai államfő szervezetében „stabilizálódott a szervek működése”.

„Eltársak, most találkoztam főparancsnok-elnökünkkel, Hugo Chávezzel. Viccelődtünk, nevetgélünk” – írta a Twitteren a nemrég kinevezett külügyminiszter, Elias Jaua.

Az 58 éves elnököt daganatos megbetegedésének kiújulása miatt kezelik, emiatt hivatalos esküjét is ki kellett hagynia január 10-én. Decemberi műtétje óta folyamatosak a találgatások az állapotával kapcsolatban, de a minisztereivel való beszélgetés mellett már utasításokat is ad: határozott arról, hogy Venezuela részt vesz a Latin-amerikai és Karibi Államok Közösségének közelgő chilei csúcstalálkozásán.

KUBA: KAPU LATIN-AMERIKA FELÉ

Julio César Cancio Ferrer, a Kubai Köztársaság új magyarországi nagykövete január 22-én bemutatkozó látogatást tett a Munkáspárt székházában, ahol Thürmer Gyula elnök köszöntötte.

A nagykövet elmondta, hogy a Kubai Kommunista Párt 6. Kongresszusa nyomán átfogó korszerűsítési folyamat indult el. A kongresszusi célok egy része hosszú távra szól, mások végrehajtása már megkezdődött. A cél azonban minden esetben a szocializmus folyamatosságának megőrzése, a szocialista társadalom korszerűsítése. A nagykövet utalt arra, hogy egyes szírihangok még gyorsabb átalakítást sürgetnek, bízva abban, hogy azok elvezetnek a tőkés rendszerhez. Ezek

ugyanazok a szírihangok, mint amelyek a szabadságot és az emberi jogokat kéri számon Kubában. A valóság az, hogy a szocializmus korszerűsítésének koncepciója a legszélesebb népi, dolgozói részvétel mellett történt. Raul Castro, a Kubai Kommunista Párt vezetője, az állam- és kormányfő maga hangsúlyozta: a 11 millió kubai ember minden javaslatát figyelembe kell venni, ha egy kicsiny előrevivő javaslat is van benne.

Folytatódik a nemzedékváltás is. Február 4-én parlamenti választások lesznek Kubában. A jelöltek 67 százaléka új ember, és a forradalmárok idős nemzedékéhez csupán a jelöltek 4,3 százaléka tartozik.

Julio César Cancio Ferrer kiemelte, hogy Latin-Amerikában nagy ívű fejlődési folyamat megy végbe, amely objektíve az imperializmus ellen irányul, és a térség népeinek érdekeit szolgálja. E folyamatban fontos szerepet játszik a CELAC (Latin-amerikai és Karibi Államok Közössége). A CELAC 33 országot, 550 millió embert és mintegy 20,4 millió négyzetkilométernyi területet foglal magában. A szervezetnek nem tagja az USA.

A nagykövet elmondta, hogy Kubában ismerik és tisztelik a Munkáspárt harcát. Nagyra értékelik a Munkáspárt és a Kubai Kommunista Párt hagyományos együttműködését.

Thürmer Gyula elmondta, hogy a Munkáspárt a jövőben is mindent megtesz azért, hogy a magyar emberek jobban értsék és ismerjék a kubai és latin-amerikai folyamatokat. Segíteni fogja a magyar-kubai gazdasági és kulturális kapcsolatok fejlődését. Azon lesz, hogy még szélesebb szolidaritás legyen Magyarországon Kuba, a kubai nép iránt.

Kuba kapu Latin-Amerika felé, hangsúlyozta a nagykövet, és az európai gazdaság mai válsága közepette a latin-amerikai piacok nem jelentéktelen segítséget nyújthatnak. ■

LEPJÜK MEG SZERETTEINKET ÉS TÁMOGATÓINKAT MUNKÁSPÁRTI AJÁNDÉKOKKAL!

Még kapható a Baross utcai pártközpontban munkáspárti falinaptár, kitűző, kulcstartó, ruhára varrható embléma!

Hordjuk, használjuk, ajándékozzuk ezeket! Érdeklődni, adományokkal „előfizetni” a Központban és A Szabadság-futároknál lehet.

Cseh Közmunkások

Spanyol Közmunkások

Francis Közmunkások

Portugál Közmunkások

Magyar Közmunkások

Magyar Közmunkások

A Magyar Kommunista Munkáspárt központi politikai lapja. Szerkeszti a szerkesztőbizottság.

Felelős szerkesztő: Fogarasi Zsuzsanna

Szerkesztőség: 1082 Budapest, Baross utca 61.; telefon: (1) 787-8621; telefax: (1) 780-8306 .

A Szabadság e-mail címe: info@aszabadsag.hu; internetcím: www.aszabadsag.hu

Kiadja: a Munkáspárt, a kiadásért felelős: Thürmer Gyula, elnök. ISSN 0865-5146

A Szabadság a Munkáspárt központjában és alapszervezeteinél megrendelhető.